
Bij het overlijden van Zuster Humiliana (Cor van Wijk) 1906-2003

Tot op 27 september van dit jaar 2003 was Cornelia Adriana (Cor) van Wijk, ook bekend als Zuster Humiliana, de oudste nog in leven zijnde persoon, die in Eemnes geboren was. Ze stierf op die 27^e september in Brunssum, in een klooster van de Franciscanessen van Heijthuisen. Ze was 97 jaar, 3 maanden en 10 dagen oud.

Cor van Wijk werd op 17 juni 1906 geboren in Eemnes op het adres Laarderweg 86. Ze was een dochter van Jan van Wijk (1870-1944) en Johanna Maria van Es (1864-1946). Al heel jong had ze de wens om naar het klooster te gaan. In Eemnes was toen een klooster van de Zusters Franciscanessen van Heijthuisen. Dat zal dan ook wel de reden geweest zijn waarom ze voor deze congregatie heeft gekozen.

Toen ze 20 jaar was, op 20 augustus 1926, ging ze in het klooster in Heijthuisen. Drie jaar later, op 5 februari 1929, werd ze geprofest. Toen was ze echt non en kreeg de naam Zuster Humiliana. Meer dan 40 jaar heeft ze als portierster in verschillende kloosters gewerkt. Daarnaast heeft ze allerlei andere functies gehad in de kloosters, waar ze woonde. Ze heeft altijd een sterke band behouden met haar geboorteplaats Eemnes. Ze leefde in-

tensief mee met haar familie en met Eemnes. Haar laatste jaren heeft ze doorgebracht in een klooster in Brunssum, dat ingericht is als bejaardenhuis. Daar is ze op 27 september 2003 overleden. Op 1 oktober is ze, na een speciale viering in de kloosterkapel, begraven op het kerkhof van de Franciscanessen van Heijthuisen.

Toen ze eens was aangesteld als Moeder Overste in een klooster van de Franciscanessen is de volgende tekst (een soort levensloop) voorge- dragen.

"Toen Moeder Humiliana heel klein was, nog maar pas drie jaar, wilde ze met geweld al naar school. Eens waren haar zusjes en broertjes al weg naar school en keek ze hen verlangend na, toen haar moeder zei: "Ga maar mee". Ondanks het feit dat de anderen al een heel eind weg waren, liep ze hen hard lopend na en ging mee naar school.

Ze was klein van stuk met gezonde rode wangetjes. De grotere meisjes van de hogere klassen vonden haar erg leuk en lieten haar altijd liedjes zingen, die ze van haar vader had geleerd. Het meest zong ze van "Jan Karekiek zat hout te hakken".

Ze ging geregeld naar school, maar

*Het gezin waaruit Zuster Humiliana is voortgekomen:
Staande v.l.n.r: Jannetje, Rijkje, Jan, Cor (Zuster Humiliana), Piet en Izak van Wijk.
Zittend: vader Jan van Wijk en moeder Johanna Maria van Es*

eens is ze erg geschrokken. Er reed een woonwagen voorbij, waarin een man stond, als heer gekleed, die een vinger naar haar uitstak en zei: "Jou zal ik meenemen". Van de schrik heeft ze jaren last gehad en ze is nog jaren lang bang geweest van woonwagens en hun bewoners.

Toen ze 12 jaar was, was ze nog altijd bezorgd voor haar broertje Piet, vooral nog om de woonwagens. Overal waar hij was, wachtte ze hem op; ze kwam nooit thuis zonder Piet. Als hij zangles had, mocht zij ook meezingen en op het orgeltje spelen, waarop Pastoor Wentholt les gaf. Ze speelde wijsjes

zonder te studeren. De pastoor vond haar erg muzikaal. Omdat ze altijd samen waren, noemde hij Piet haar wederhelft. Op zekere keer gooide Piet stenen naar een auto. De bestuurder kwam uit de auto en ging Piet, die het veld doorrende, achterna. Zijn zusje liep naar haar moeder toe en riep: "Moeder, Piet wordt meegenomen".(gevolg van woonwagenangst).

Toen ze eens boven op een kerktoeren was geklommen, stond Piet met angst onderaan te wachten, omdat hij bang was dat ze van de versleten trap zou vallen en die toren was zo hoog. Toen er iemand aankwam, die ook naar boven ging, gaf hij de

boodschap mee, dat ze onmiddellijk beneden moest komen, omdat hij zelf niet naar boven durfde, want de toren was zo hoog. Ze kwam ook direct naar beneden gerend.

Ze kon vroeger erg goed leren, daarom mocht ze de zesde klas overslaan en kwam terecht in de zevende, die maar uit twee leerlingen bestond, maar zij was nummer één van de klas. Toen ze 13 was, heeft de pastoor eens verklapt, dat ze naar het klooster wilde gaan. Ze was daar zo boos om, dat ze nooit meer bij die pastoor wilde biechten. Zo vast als ze nu zit, zo graag wilde ze vroeger uitgaan en fietsen met haar vriendin, 's Zondags mocht ze van haar moeder ook altijd genieten van de vrije natuur, waarvan ze zoveel hield. Ze hield veel van dansen en ze was altijd vrolijk. Haar zus Jannetje en haar verloofde waren aan een folkloreclub. Die club werd uitgenodigd op volksfeesten bijvoorbeeld op koninginnedag. Als plaatsvervangster voor haar zus danste M. Humiliana vroeger mee o.a. op koninginnefeest in Blaricum, in

*Links: Zuster Humiliana (Cor van Wijk).
Deze foto is gemaakt op 17 juni 1998.*

HKE-114

Gooise klederdracht, met haar aanstaande zwager. Kennis heeft ze nooit gehad, ofschoon er toch wel eens een aanbidder is geweest. Hij heeft dikwijls op haar gewacht, maar tevergeefs. Wanneer ze zoiets merkte, dan liet ze zich helemaal niet zien en ontweek die persoon.

In alles is ze trouw gebleven aan haar ideaal, Ze hield ook erg veel van kinderen en de kinderen van haar. Maar toen ze eens als bewaarschoolzuster voor een klasje stond, bleek toch, dat ze tegen deze taak niet opgewassen was. 's Morgens begon het al bij het bidden. De kinderen moesten met de oogjes dicht bidden, maar een heel klein jongetje kwam met zijn vinger-tje omhoog en riep: "Zuster, als ik mien ogen toe doe, dan is 't zo duuster in mien ogen" (op z'n Limburgs). Zo werd de orde menig keer verstoord.

Toen ze in Heerlen in het klooster was, heeft ze eens een paar mensen naar het station weggebracht. Ze verdwaalde en daarna heeft de politie haar thuis moeten brengen. In de kapel (in Heerlen) zat zuster Humiliana altijd achteraan, want ze moest op de bel letten. Op een keer konden de mensen aan de poort blijven staan, want zuster Humiliana zat onder de preek een uiltje te knappen."

De tekst van deze levensloop ontvingen we van Meta Loeff-Duurland uit Laren (Zuster Humiliana was haar tante). De inleidende tekst is geschreven door:

Henk van Hees